

- 10) Onko direktiivin 2014/24/EU 58 artiklan 1 ja 2 kohtaa, luettuina yhdessä direktiivin 2014/24/EU 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhdenvertaisen kohtelun ja syrjimättömyyden periaatteiden kanssa, tulkittava siten, että määritelläkseen ammattitoimintaan liittyvän osallistumisehdon hankintaviranomainen voi viitata Autojen ja kevyiden moottoriajoneuvojen vuokraus ja leasing -toiminnan kuvauksessaan kansallisen luokituksen koodiin NACE 77.110, jolla on sama merkitys kuin asetuksen (EY) N:o 1893/2006 liitteessä I olevalla NACE Rev. 2 luokituksella 77.11 Autojen ja kevyiden moottoriajoneuvojen vuokraus ja leasing?
- 11) Onko direktiivin 2014/24/EU 58 artiklan 1 kohtaa, erityisesti siltä osin kuin siinä viitataan suhteellisuusvaatimukseen, ja direktiivin 2014/24/EU 58 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä direktiivin 2014/24/EU 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhdenvertaisen kohtelun, syrjimättömyyden ja suhteellisuuden periaatteiden kanssa, tulkittava siten, että hankintaviranomainen voi edellyttää, että kukin sopimuskumppani täyttää Autojen ja kevyiden moottoriajoneuvojen vuokraus ja leasing -toiminnan harjoittamisen rekisteröintiin liittyvän ehdon?

- (¹) Yhteisestä hankintasanastosta (CPV) 5.11.2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 2195/2002 (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EYVL 2002, L 340, s. 1).
- (²) Vesi- ja energiahuollon sekä liikenteen ja postipalvelujen alalla toimivien yksiköiden hankintamenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/17/EY (EUVL 2004, L 134, s. 1).
- (³) Julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/18/EY (EUVL 2004, L 134, s. 114).
- (⁴) Yhteisen hankintasanaston antamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2195/2002 sekä julkisista hankintamenettelyistä annettujen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2004/17/EY ja 2004/18/EY muuttamisesta ja yhteisen hankintasanaston antamisesta 28.11.2007 annettu komission asetus (EY) N:o 213/2008 (EUVL 2008, L 74, s. 1).
- (⁵) Käyttöoikeussopimusten tekemisestä 26.2.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/23/EU (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EUVL 2014, L 94, s. 1).
- (⁶) julkisista hankinnoista ja direktiivin 2004/18/EY kumoamisesta 26.2.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/24/EU (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EUVL 2014, L 94, s. 65).
- (⁷) Vakiolomakkeiden vahvistamisesta julkisiin hankintamenettelyihin liittyvien ilmoitusten julkaisemista varten ja asetuksen (EY) N:o 1564/2005 kumoamisesta 9.8.2011 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 842/2011 (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EUVL 2011, L 222, s. 1).
- (⁸) Vakiolomakkeiden vahvistamisesta julkisiin hankintoihin liittyvien ilmoitusten julkaisemista varten ja täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 842/2011 kumoamisesta 11.11.2015 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/1986 (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EUVL 2015, L 296, s. 1).
- (⁹) Tilastollisen toimialaluokituksen NACE Rev. 2 vahvistamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3037/90 ja tiettyjen eri tilastoaloja koskevien yhteisön asetusten muuttamisesta 20.12.2006 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1893/2006 (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EUVL 2006, L 393, s. 1).
- (¹⁰) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/24/EU muuttamisesta julkisia tavara- ja palveluhankintoja ja rakennusurakoita koskeviin sopimuksiin sekä suunnittelukilpailuihin sovellettavien kynnysarvojen osalta 30.10.2019 annettu komission delegoitu asetus (EU) 2019/1828 (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EUVL 2019, L 279, s. 25).

Valitus, jonka Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo on tehnyt 9.8.2021 unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-223/18, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo v. komissio, 2.6.2021 antamasta tuomiosta

(Asia C-492/21 P)

(2021/C 471/30)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo (edustaja: F. Rosi, avvocato)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa 2.6.2021 annetun unionin yleisen tuomioistuimen tuomion asiassa T-223/18, jossa oli kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota valtioneustusta SA.39913 (2017/NN) Italia – Julkisille sairaaloille Lazion alueella väitetysti suoritettu korvaus – 4.12.2017 tehty komission päätös C(2017 7973) final

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että asian perustelu- ja selvittämiselvöllisyyttä on ei ole noudatettu. Se katsoo, että SEUT 106 artiklassa tarkoitettuja yhteisvastuutoiminnan, yrityksen ja elinkeinotoiminnan käsitteitä on tulkittu väärin erityisesti asetuksen (decreto legislativo) nro 229/1999 säännösten osalta ja väittää, että rahoitus, jonka Italian valtio myöntää alueilleen, ei perustu yhteisvastuujärjestelmään vaan julkisiin palveluvelvoitteisiin.

Valittaja riitauttaa erityisesti yhteisvastuutoiminnan käsitteen, jota unionin yleinen tuomioistuin on käyttänyt sen näkemyksen mukaan täysin yleisellä tasolla viittaamalla Italiassa voimassa olevaan terveydenhuoltopalveluja koskevaan lainsäädäntöön. Se väittää, että unionin yleinen tuomioistuimen katsoen, että käsiteltävässä asiassa voitiin soveltaa unionin tuomioistuimen asiassa *Dovera*, 11.6.2020 antamaa tuomiota ilman, että se olisi yksityiskohtaisesti tarkastellut vuonna 1999 Italiassa käyttöön otettua uudistusta ja erityisesti vertaamalla sitä Slovakiassa terveydenhuoltopalveluja koskevaan lainsäädäntöön.

Lisäksi valittaja väittää, ettei yleispalvelutoiminnan käsite voi estää SEUT 106 artiklassa tarkoitettua sääntelyn soveltamista, koska palvelut, joita suoritetaan, vaikkei ehkä kaikilta osin yleispalveluvelvoitteen puitteissa, voidaan katsoa elinkeinotoiminnaksi niin kuin muutkin palvelut, kuten multimodaalikuljetus-, sähköenergia-, vesi- ja puhelinpalvelut tai muut vastaavat palvelut, eli kyse on nimenomaisesti yleisen palveluvelvoitteen käsitteen alaan kuuluvasta palvelutoiminnasta.

Vastaavasti se katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt lausumatta mitään sen osalta, että valtio siirtää alueilleen tietynsuuruisen rahoituksen, joka alueiden on tämän jälkeen määrä siirtää julkisille ja yksityisille terveydenhuollon toimijoille potilaiden/palvelun käyttäjien valintoihin perustuvien maksutaulukkojen mukaisesti.

Alueet tekevät siis julkisista palveluista käyttöoikeussopimuksia kaikkien julkisten ja yksityisten toimijoiden kanssa ja maksavat suorituksista etukäteen vahvistettujen perusteiden mukaiset maksut. Kukin terveydenhuollon yksikkö järjestää toimintansa itsenäisesti haluamallaan tavalla, jotta potilas valitsisi juuri kyseisen yksikön palvelut.

Potilas voi kääntyä halutessaan julkisen toimijan puoleen tai valita yksityisen toimijan yksityistä palvelusuoritusta varten välttääkseen näin olemassa olevat pitkät jonot niin kutsutussa akkreditoitussa järjestelmässä. Siksi valittaja riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen tuomionsa alussa tekemän seuraavan toteamuksen: *1. Italiassa terveydenhuollon organisaatio on keskittynyt kansallisen terveydenhuoltojärjestelmän (jäljempänä KTH) ympärille. Tässä järjestelmässä terveydenhuoltopalvelut rahoitetaan suoraan sosiaaliturvajärjestelmässä vakuutettujen henkilöiden vakuutusmaksuilla ja valtion varoilla, ja julkiset ja yksityiset sopimusjärjestelmään kuuluvat toimijat tarjoavat palvelut ilmaiseksi tai lähes ilmaiseksi kaikille järjestelmässä vakuutetuille. Päävastuu KTH:n toiminnan hallinnoinnista kuuluu alueille.*

Toteamus ei vastaa Italian terveydenhuollon todellisuutta eikä voimassa olevaa lainsäädäntöä. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään tee tarkemmin selko toteamuksestaan, jonka mukaan "terveydenhuoltopalvelut rahoitetaan suoraan sosiaaliturvajärjestelmässä vakuutettujen henkilöiden vakuutusmaksuilla ja valtion varoilla", vaan kyse on abstraktista näkemyksestä, jota ei ole kytketty asiayhteyteensä.

Toisin sanoen unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt selkoa siitä, mitä ovat kyseiset "järjestelmässä vakuutettujen vakuutusmaksut" tai siitä, mistä kyseiset "valtion varat" tässä yhteydessä muodostuvat. Tuomiossa ei ole yksityiskohtaisesti tarkasteltu niiden säännösten sisältöä, joilla SEUT 106 tarkoitettuja yleisiin tarkoituksiin suoritettavia palveluja säännellään, eikä otettu tässä huomioon unionin tuomioistuimen vuonna 2003 asiassa *Altmark* antamaa tuomiota.

Ensin komissio ja tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin olisi voinut tutkia järjestelmän yksityiskohtaisesti ottamalla huomioon juuri tällaisia palveluja koskevan perussopimuksen liitteen 26 ja sen, ettei sellaista käsitettä ole muotoiltu, jolla määriteltäisiin nimenomaisesti juuri tämä palvelusektori.

Valituksenalaisessa tuomiossa on itse asiassa vain suoraan omaksuttu riidanalaisessa komission päätöksessä omaksuttu näkemys ja katsottu, ettei siinä ole virheitä.

Valittaja pysyy näin ollen kaikkine yksityiskohtineen ne esiin tuomansa väitteet, joilla se on riitauttanut komission päätökset siltä osin kuin päätös on täysin yleisluontoinen eikä siinä nojaututa lainkaan Italiassa voimassa olevaan lainsäädäntöön, vaikka unionin yleinen tuomioistuin onkin tästä eri mieltä.

Asiassa ei myöskään enää ole mahdollista vain soveltaa sitä, mitä unionin tuomioistuimen antamassa tuomiossa *Dovera* on todettu.

Valittajan asiaväitteillä, jotka se on esittänyt ensin komissiolle ja tämän jälkeen unionin yleiselle tuomioistuimelle, on tähdätty nimenomaisesti ratkaisun saamiseen siitä, onko Italian terveydenhuoltojärjestelmän katsottava kuuluvan SEUT 106 artiklan määräysten eli yleistä palveluvelvoitetta koskevien oikeussääntöjen soveltamisalaan.

Valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole tuomiossaan lausunut tästä, ja katsoo näin ollen tuomion perustelut puutteelliseksi.